

שיר המעלות אשרי כל ירא יהוה והלך בדרכיו: יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך: אשתך כגפן פוריה בדרכי ביתך: בניך כשחלי ויתים סביב לשלחנך: הנה כירכן יברך גבר ירא יהוה: יברכך מציון וראיה בטוב ירושלים כל ימי חייך: וראיה בנים לבניך שלום על ישראל:

והוא באר
ה' עיר' פ

קכת. (א) שיר המעלות עתה יבאר האופנים

שהשתדלות טובה ומועלת, והלק שלמות יראי ה' לשלשה שלמות עצמו, שלמות ביתו, שלמות המדינה, על שלמות עצמו אמר אשרי כל ירא ה' אשריו העקרים של ירא ה' הוא מה שהוא ההולך בדרכיו, זה בעצמו מה שהוא הולך בדרכי ה' הוא עיקר אשרו הגפשי, ונגד הצלחתו הגופנית אמר. (ב) יגיע כפיך כי תאכל, אם יגיע כפיך יהיה רק בשיעור שתאכל, שלא תיגע להעשיר ולהרבות הון, רק כשיעור ההכרחי לעמידת החי למצוא אוכל, ולא יותר, אז אשריך וגם טוב לך, יל אושר הנפש עם טוב החיים בעוה"ז. מעתה יספר שלמות הבית. (ג) אשתך תדמה כגפן פוריה

עיר' פ
ה' עיר' פ

כן תוליד בנים, וגם תדמה כגפן הנטוע בירכתי ביתך שהגם שעומד בירכתי הבית יגביה ענפיו ודליותיו עד גג הבית וסוכך משם על הבית בכלל, כן היא צנועה שוכנת באהל בירכתי הבית ובכ"ז שומרת וסוככת על הבית בכללה, בניך הם דומים כשתילי זתים שאין מקבלים הרכבה, ונותנים שמן למאור, כן יהיו זרע אמת מאירים באור הדעת ויושבים סביב לשלחנך: (ד) הנה כי כן יבורך גבר ירא ה' ר"ל מה שדברתי עד עתה הוא מה שנוגע לברכת הגבר בעצמו, כי ברכת אשתו ובניו נוגע לברכתו, כי מעתה יתחיל לדבר על הברכה היוצאת חוץ ממנו במה שילך מהלך השלימות לכל בני עמו, ועו"א. (ה) יברכך ה' מציון, עוד תזכה להתברך מציון שהוא ברכת כלל ישראל היוצא מציון אשר שם צוה ה' את הברכה לכל העם, וברכה זו תקבל אתה מן הכלל וגם אתה תשתדל לטובת הכלל וראיה בטוב ירושלים לראות בטוב ירושלים, ובהצלחת הכלל, ע"י יהיו מיוחדים כל ימי חיך, שתיחד כל ימך לטובת הכלל לראות טובם ואשרם: (ו) וראיה, גם תשתדל לראות שבנים אשר יולדו לבניך, גם הם יהיו לתכלית כולל שיהיה שלום על ישראל, שמן דור בניך יושג שלימות ושלום לכלל ישראל, באופן שימי חיך יתיחדו לטובת ירושלים וימי חיי בניך לטובת כלל ישראל כולו:

ה. יברכך וגו'. אולם היהודי הירא את ה' אינו רואה באושרו שלו ושל ביתו

את עיקר השאיפה והברכה, הוא יודע כי הוא אינו אלא ענף וחלק של אותו החוג הגדול שמרכזו בציון וירושלים. דבר ה' המונח תחת כנפי הכרובים הוא מקור ברכתו ומעיון שאיפתו, והוא וביתו שייכים לאותו אידיאל שיתקיים בירושלים. מציון נובע לו הכוח, וכל ימיו הוא מביט לקראת טוב ירושלים. הרעיון הממלא אותו הוא לתרום לתקומת ירושלים.

עיר' פ
ה' עיר' פ
ה' עיר' פ

ו. וראיה וגו'. ואם יצליח לראות גם את בני בניו, להכיר בבני בניו את בניו הוא, את אותה הרוח והדעת שניסה לטפח בבניו, אם יראה את הנאמנות לכך גם בבני בניו עוד בחייו, מובטח הוא בנצחיותו בעולם הזה, בהמשך חייו הארציים לאחר מותו, וכך הוא זוכה לטעום את שיא אושרו הארצי, אז ילך — כפי שמביעה לשוננו בצורה רבת משמעות כל כך — "שבע ימים" לעולמו, אז יקח עמו מושג מה משלום הישע העתידי להתקיים בישראל. שלום על ישראל הוא גם מזהלית מהל "וראה".